

សៀវភៅដានីយ៍លៃ - លខេមួយរយដប់បុរាណ

សារៈសំខាន់នៃនាយសិស្សសម្រាប់បុរាណសាស្ត្រ
ការយល់ដឹងអំពីចុងចុងក្រោយតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញាព្រះគម្ពីរ

Jeff Pippenger
2024-03-06

អ្នកមួយនៃប្អូនមិនប្អូនពាន់នាក់ ត្រូវបានគំរាមថាជាអ្នកដក់ក្បាលបន្តិចម្តងៗ
ព្រះរាជទូតនៃចក្រភពអង្គរ ហើយហ្វូងមនុស្សដ៏ធំ
ត្រូវបានគំរាមដោយអាវស្សីឈ្មួញកាតា។
រយៈកាលបរិច្ឆេទនៃមួយនៃព្រះរាជទូតនៃចក្រភពអង្គរ
កំណត់អត្តសញ្ញាណកិច្ចការបស់ទូតនៃចក្រភពអង្គរ
ព្រះរាជទូតនៃចក្រភពអង្គរ ហើយរយៈកាលទីពីរ គំរាមឲ្យកិច្ចការបស់ អាលើយ៉ា
រយៈកាលទីមួយ គំរាមឲ្យការជំនុំជម្រះស៊ើបអង្កេតលើមនុស្សសំរាប់
អាជ្ញាធរនៃទីសម្បទានខ្មែរ ហើយរយៈកាលទីពីរ គំរាមឲ្យការជំនុំជម្រះអនុវត្តលើ
រួមសម័យទំនើប។

«ទីសម្បទាន» សម្រាប់តភ្ជាប់ស្របច្បាប់ពីទីក្រុងកុងដុងចុងចុងក្រោយ
ត្រូវបានយល់ខុសដោយអាជ្ញាធរនៃទីសម្បទានខ្មែរ។ អ្នកស៊ើប White បានជូនដំណឹងដល់យើងថា
ការបំផ្លាញក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រ ចាប់ពីឆ្នាំ 66 ដល់ 70 គ.ស. ផ្តល់នូវគំរូមួយអំពីទីសម្បទានព្រម
នសម្រាប់បុរាណសាស្ត្ររបស់ព្រះនៃកុងដុងចុងចុងក្រោយ។

«ពេលវេលានោះមិនឆ្ងាយទៀតទេ ដល់ដូចជាសិស្សដើមៗ
យើងនឹងត្រូវបង្ខំឲ្យស្រវឹងរកទីជួរក្នុងនៃកុងដុងចុងចុងក្រោយ និងឯកោ។
ដូចដែលការឡើយពីទីក្រុងយុទ្ធសាស្ត្រដោយកងទ័ពរួម
បានជាសញ្ញាសម្រាប់ការគំរាមឲ្យបង្ខំឲ្យស្រវឹងរកទីជួរក្នុងនៃកុងដុងចុងចុងក្រោយ ដូចនោះដល់
ការកាន់យកអំណាចដោយជាតិរបស់យើង
តាមរយៈក្រឹត្យបង្គាប់ឲ្យគោរពចុងស្របប័ទ្ររបស់ហ្នា នឹងជាការព្រមានដល់យើង។
នៃពេលវេលានោះហើយ ដល់ជាពេលវេលាចក្រភពអង្គរពីទីក្រុងធំៗ
ជាការរៀបចំទុកជាមុនសម្រាប់ការចាកចេញពីទីក្រុងតូចៗ ទៅរស់នៅក្នុងលំនៅដ្ឋាន
ស្របស្នាក់នៅក្នុងឯកោតាមចំណោមភូមិទាំងឡាយ»។ Testimonies, volume 5,
464.

ការឡើយពីទីក្រុងយុទ្ធសាស្ត្រ ដល់ជាសញ្ញាសម្រាប់ឲ្យរត់គេចទៅ
នោះគឺជាការឡើយពីទីក្រុងលើកដំបូងដែលបាននាំមកដោយ Cestius។ ដូចនេះ Cestius
បានគំរាមឲ្យការគំរាមកំហែងមួយដែលត្រូវបានដកចេញជាបណ្តុះបណ្តាលអាសន្ន
ពីព្រោះក្រោយពីគាត់បានដាក់ការឡើយពីទីក្រុងហើយ
គាត់ក៏បានដកថយទៅវិញយ៉ាងអាថ៌កំបាំង
ហើយអ្នកបុរាណសាស្ត្រទាំងឡាយក៏មិនដែលអាចកំណត់បានឡើយថា
តក្កវិជ្ជារបស់គាត់សម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយនោះគឺអ្វី។

«បន្ទាប់ពីជនរួម ក្រោមការដឹកនាំរបស់ Cestius បានឡើយពីទីក្រុងហើយ
ពួកគេបានដកការឡើយពីទីក្រុងធំៗដោយមិននឹកស្មាន
នៃពេលវេលាដែលអ្វីៗទាំងអស់មើលទៅអំណោយផលសម្រាប់ការវាយប្រហារភូមិ»។ The

នៅទសវត្សរ៍ 1880 និង 1890 សមាជិកព្រឹទ្ធផស្សភា Henry W. Blair មកពីរដ្ឋ New Hampshire បានដាក់សន្និសីទចេញក្នុងច្បាប់ជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងសភាសហរដ្ឋអាមេរិក ដើម្បីបំបាត់ឱ្យចុងអែទិក្យជា "ទិវាសម្រាកជាតិ"។

សេចក្តីព្រាងច្បាប់ទាំងនេះត្រូវបានហៅជាទូទៅថា "Blair Sunday Bills"។

សមាជិកព្រឹទ្ធផស្សភា Blair

ជាអ្នកគាំទ្រយ៉ាងមាំមួនចំពោះការរក្សាថ្ងៃអែទិក្យឱ្យជាថ្ងៃសម្រាក

និងជាថ្ងៃសម្រាប់ការគោរពបូជាបុគ្គលិកខាងសាសនា។ លោកជឿថា

ការមានថ្ងៃសម្រាកតម្លៃដូចគ្នានឹងមានឥទ្ធិពលវិជ្ជមានខាងសីលធម៌

និងសង្គមលើសង្គមអាមេរិក។

ទោះបីជាកិច្ចខិតខំប្តឹងប្តីរបស់លោកទទួលបានការគាំទ្រខ្លះ ជាពិសេសពីក្រុមសាសនា ក៏ដោយ វាក៏បានប្តូរឈមមុខនឹងការប្តឹងផងដែរ

រួមទាំងក្តីហាមឃាត់ការបំបែករវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ។

នេះគឺជាការព្យាយាមដំបូងក្នុងការអនុម័តច្បាប់ថ្ងៃអែទិក្យនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សត្វពិជនៃដី ដដែលត្រូវបានកំណត់ឱ្យនិយាយដូចគ្នា

នៅពេលដែលនៅទីបំផុតវានឹងអនុម័តច្បាប់ថ្ងៃអែទិក្យមួយ។ វាគឺជាសិរីភ័យប័ក្ខ Blair ទាំងនេះ ដដែល A. T. Jones

ម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកនាំសារសម័យប្រជុំសន្និហត្ថទូទៅ ឆ្នាំ 1888

បានចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់សភា

ហើយបានប្តឹងយ៉ាងមានរោហិតសព្វទង្វើលើអតីតខ្មែរ។

បន្ទាប់ពីការព្យាយាមមួយចំនួន សមាជិកព្រឹទ្ធផស្សភា Blair

បានហាត់បង់សន្ទុះសម្រាប់ការជំរុញរបស់គាត់ដើម្បីបង្កើតទិវាសម្រាកជាតិមួយ។

ក្នុងការទាក់ទងដោយផ្ទាល់ជាមួយប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ

និងអត្ថបទបង្កប់របស់ទិវាសម្រាកជាតិមួយ (ថ្ងៃអែទិក្យ)

កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលប្តូរបានរបស់ Ellen White អាចត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញ។

អ្វីដែលមាននៅក្នុងការពិនិត្យឡើងវិញអំពីការព្រមានរបស់នាងស្តីពីច្បាប់ថ្ងៃអែទិក្យ គឺផ្ទុះផ្ទុះ ហើយត្រូវបានយល់ខុសយ៉ាងទូលំទូលាយនៅក្នុងអាជីវកម្មនៃទីសល់ខ្ពស់។

ក្នុងបរិបទនៃការចាត់តាំងច្បាប់ព្រឹទ្ធក្នុង

ដដែលនៅក្នុងអត្ថបទដដែលប្រឈមនឹងនោះ នាងបានសរសេរថា «នៅពេលនោះ

វានឹងជាពេលដែលត្រូវចាកចេញពីទីក្រុងធំៗ ដើម្បីប្រជុំមហាសន្និសីទសម្រាប់ការចាកចេញពីទីក្រុងតូចៗ ទៅកាន់លំនៅដ្ឋានស្នាក់នៅក្នុងតំបន់ដែលកំពុងកើនឡើងនៅក្នុងចំណោមគូន»។

នាងបានបង្កើនមុខងារហើយមុខងារទៀតថា ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ពួកគេត្រូវការរស់នៅជនបទ

ប៉ុន្តែដំបូងមានរបស់នាងអំពីប្រធានបទនៃការរស់នៅជនបទ មុនឆ្នាំ 1888

ដាក់ទិសដៅរបស់នាងអំពីការចេញពីទីក្រុងក្នុងបរិបទថា នៅពេលអនាគតដ៏ខ្ពស់ខាងមុខ

ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ពួកគេនឹងត្រូវចាកចេញពីទីក្រុង។ បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1888

នៅក្នុងសេចក្តីណែនាំជាលាយលក្ខណ៍អក្សររបស់នាងទាក់ទងនឹងការរស់នៅជនបទ

នាងមិនដែលប្តឹងពីដំបូងមានថា យើងគួរតែចាកចេញពីទីក្រុងរួចហើយនោះទេ។

សេចក្តីព្រាងច្បាប់ទិវាសម្រាកជាតិរបស់ Blair ដែលបានមកដល់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺជា

«សញ្ញា» ឱ្យចាកចេញពីទីក្រុង ហើយទោះបីជាសេចក្តីព្រាងច្បាប់របស់ Blair

បានហាត់បង់សន្ទុះចាត់សម្រាប់សម្រេចចិត្តការនោះ

ហើយមានដកថយចូលទៅក្នុងភាពងងឹតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រក៏ដោយ ក៏ «សញ្ញា»
សម្រាប់គេចេញត្រូវបានប្រទានឲ្យហើយ។
វាត្រូវបានប្រទាននៅក្នុងសញ្ញាសម្គាល់ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការឡើយពីទុច្ចរិតទីមួយ
ដល់ត្រូវបាននាំមកដោយ Cestius។
ច្បាប់ចុងអាទិត្យដល់នឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ
ត្រូវបានគំរោងដោយការឡើយពីទុច្ចរិតរបស់ Titus ហើយបុរសនិមិត្តមានអ្នកអាក្រក់នៃទីសុទ្ធ
ឡើយនិមិត្តនាក់នៅតែស្ថិតក្នុងទីក្រុងនៃការឡើយពីទុច្ចរិតនោះមកដល់
ពួកគេនឹងស្ថាបនាជាមួយនឹងមនុស្សសក្ការក៏។

នៅចុងចុងក្រោយ មានរយៈពេលទំនាយពីរ រយៈពេលទាំងនោះត្រូវបានបំបែកពីគ្នាដោយ
ច្បាប់ចុងអាទិត្យដល់នឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ។
រយៈពេលទីមួយគឺជាការជំនុំជម្រះស៊ើបអង្កេតលើអ្នកមានជីវិត
នៅក្នុងអាជ្ញាធរនៃទីសម្បជញ្ញាស្ថិត
ហើយរយៈពេលទីពីរគឺជាការជំនុំជម្រះអនុវត្តទោសលើសុភិព្វស្វយោនក្បែររួម។
រយៈពេលទាំងពីរនោះត្រូវបានបង្ហាញដោយមុតងហើយមុតងទៀត
ពីព្រោះនៅក្នុងរយៈពេលទាំងពីរនោះនេះ
ដល់ពាក្យប្រៀបធៀបអំពីសុភិព្វស្វយោនទាំងដប់
បានសម្រេចជាពិតតាមអក្សរគ្រប់ប្រការ
ដូចដែលវាបានកើតឡើងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីលូលីយ៉ា។
ពេលយើងយំនាំក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបនោះ គឺជាពេលយើងយំនាំ ហាហតុក ជំពូក ២
ដូចនេះ រយៈពេលទាំងពីរនេះយំនាំកំពុងពិចារណានេះ ក៏ត្រូវបានបង្ហាញដោយ ហាហតុក
ជំពូក ២ ផងដែរ។ ពាក្យប្រៀបធៀបអំពីសុភិព្វស្វយោនទាំងដប់ និង ហាហតុក ជំពូក ២
បានសម្រេចជាពិតតាមអក្សរគ្រប់ប្រការក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីលូលីយ៉ា
ហើយនៅពេលដែលវាបានសម្រេចនោះ អសេគោល ជំពូក ១២ ខ ២១ ដល់ ២៨
ក៏បានសម្រេចផងដែរ។

ឧត្តមពីរប្រាំបីចុងក្រោយនៃអសេគោល ជំពូកដប់ពីរ បញ្ជាក់អំពីពេលមួយ ដល់
«ផលសម្រេចនៃមិត្តគ្រប់យ៉ាង» និងត្រូវបានបំពេញ ហើយជាពេលដែលព្រះជាម្ចាស់នឹង
«មិនពន្យារ» និមិត្តរបស់ទ្រង់ទៀតឡើយ។ រយៈពេលពីរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ
ដល់ត្រូវបានផ្ទុកដោយមុតងទៀតយ៉ាងញឹកញាប់ ហើយបញ្ជាក់អំពីការជំនុំជម្រះស៊ើប
អង្កេតលើអ្នកមានជីវិតនៅក្នុងអាជ្ញាធរនៃទីសុទ្ធឡើយ
និងការជំនុំជម្រះបុរសបុគ្គលិកសុភិព្វស្វយោនឡើយ គឺជារយៈពេលទំនាយ
ដល់ក្នុងនោះនិមិត្តគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ឈានដល់ការបំពេញពេញលេញ
និងចុងក្រោយបង្អស់របស់វា។ ក្នុងរយៈពេលនោះ មួយរយស៊ីបបួនពាន់នាក់
ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយពួកគេគំរោងឲ្យក្រុមមនុស្សដល់មិនស្ថាបនា
ហើយរស់នៅរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទយាងត្រឡប់មកវិញ។ នៅក្នុងលូកា ជំពូកមុខមួយ
ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បញ្ជាក់អំពី «ទីសម្គាល់» មួយ ដល់បញ្ជាក់ថា
ពេលវេលាដែលជំនាន់នោះបានមកដល់ហើយ។

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពីរដល់ត្រូវបានគំរោងដោយ «ទីសម្គាល់» ឲ្យរត់គេច
ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញទាក់ទងនឹងអំពើស្អប់ខ្ពើមនៃការបំផ្លាញ
នោះមានកំណត់រយៈពេលពីរ ហើយការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់របស់វាមាន «ទីសម្គាល់»
មួយនៅដើមរយៈពេល និង «ទីសម្គាល់» ជាច្រើននៅចុងបញ្ចប់។ «ទីសម្គាល់»

ដដែលព្រះគ្រីស្ទមានកំណត់ថាកំណាងឲ្យជំនាន់ចុងក្រោយ
ដដែលនឹងរស់នៅរហូតដល់ទ្រង់យាងមកលើពពក គឺជាភស្តុតាងថា
ឥឡូវនេះយើងកំពុងស្ថិតនៅក្នុងជំនាន់ចុងក្រោយនៃបុរេគ្រីស្ទស្រដៀងនឹង

នៅក្នុងលូកា ជំពូក ២១ ព្រះយេស៊ូវមានកំណត់អត្តសញ្ញាណបុរេគ្រីស្ទរាប់ពីរយៈពេល
លើឆ្នាំកន្លះនៃការដាន់ឈ្មួញ និងការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹមពិតប្រាកដ ចាប់ពីឆ្នាំ ៦៦
ដល់ឆ្នាំ ៧០

រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលលើឆ្នាំកន្លះនៃការដាន់ឈ្មួញក្នុងយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណ
ដដែលបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ ៥៣៨ ហើយបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ ១៧៩៨។

ហើយកាលណាអ្នករាល់គ្នាយើងក្នុងយូសាឡឹមត្រូវហ៊ុំព័ទ្ធជនោយកងទ័ព
នោះត្រូវដឹងថា សេចក្តីជីវិតរបស់ក្នុងនោះជិតមកដល់ហើយ។ នៅពេលនោះ
អស់អ្នកដដែលនៅស្រុកយូដា ត្រូវតែទៅភ្នំ ហើយអស់អ្នកដដែលនៅកណ្តាលក្នុង
ត្រូវចេញទៅខាងក្រៅ
ហើយកុំឲ្យអស់អ្នកដដែលនៅតាមស្រុកចូលមកក្នុងក្នុងនោះឡើយ។
ដុបិតទាំងនោះជាចុងនៃការសងសឹក
ដើម្បីឲ្យគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលបានចង់ទុកមក បានសម្រេចគ្រប់យ៉ាង។ ប៉ុន្តែ
រទេនាដល់ស៊ុនដែលមានផ្ទុកព្រោះ និងដល់ស៊ុនដែលកំពុងបំប្លែងនោះក្នុង
នៅចុងទាំងនោះ! ដុបិតនឹងមានសេចក្តីរទេនាយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងស្រុក
ហើយសេចក្តីក្រោធនឹងមានលើប្រជាជននេះ។ ហើយពួកគេនឹងដួលដោយមុខងារ
ហើយនឹងត្រូវនាំទៅជាឈ្មួញសឹកក្នុងគ្រប់ទាំងសាសន៍
ហើយក្នុងយូសាឡឹមនឹងត្រូវសាសន៍ដទៃដាន់ឈ្មួញ
រហូតដល់គ្រាន់សាសន៍ដទៃបានបំពេញសម្រេច។ លូកា ២១:២០-២៤។

«គ្រា» នៃការដាន់ឈ្មួញក្នុងយូសាឡឹមដោយសាសន៍ដទៃ ត្រូវបានប្រើក្នុងទម្រង់ពហុវចនៈ
ពីព្រោះវាកំណត់ឲ្យទាំងការដាន់ឈ្មួញក្នុងយូសាឡឹមតាមន័យអកុសលដែលបានបញ្ចប់នៅ
ឆ្នាំ 70 និងការដាន់ឈ្មួញក្នុងយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណដដែលបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។
សាសន៍ដទៃកំណត់ឲ្យទាំងលទ្ធផលនិមិត្តភាពព្រះក្រលំបាកក្រលាយ និងអំណាចប៉ាប ហើយអំណាចទាំង
ពីរនោះហើយជាប្រធានបទនៃនិមិត្តភាពក្នុងសំណួរនេះដោយយោងលើជំពូកទីបុរាណ ដដែលសួរថា
«តើដល់ពេលណា»។

នោះខ្ញុំប្រាប់អ្នកបរិសុទ្ធមុនាក់កំពុងនិយាយ ហើយអ្នកបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតហា
និយាយទៅកាន់អ្នកបរិសុទ្ធជាក់លាក់នោះដដែលកំពុងនិយាយថា
និមិត្តភាពអំពីយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ និងការរំលងដដែលបង្កឲ្យស្តេចដាន់នោះ
នឹងមានរយៈពេលយូរបំផុត ដដែលនឹងប្រគល់ទាំងទីបរិសុទ្ធ
និងពលបរិវារឲ្យត្រូវបានដាន់ឈ្មួញរោមជើង? ដោយយោងលើ 8:13។

«ពេលវេលាសាសន៍ដទៃ» ក្នុងលូកា ជំពូក ២១
គឺសំដៅទៅលើរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមុននៃការសងសឹករបស់ព្រះលើនគរខាងជើង
ដដែលបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ ៧២៣ មុន គ.ស. ហើយបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ ១៧៩៨។ ឆ្នាំ
៥៣៨ សម្រាប់ពេលដែលមនុស្សសន្តិភាពវិហាបបានឈានទៅទីបរិសុទ្ធ
ហើយប្រកាសថាខ្លួនជាព្រះ ដូចនេះបានបង្កើតរយៈពេលនោះជាពេលវេលាសម្លឹងគ្នា
គឺមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំនីមួយៗ។ រយៈពេលទីពីរនៃមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ
គឺជាបុរេគ្រីស្ទស្រដៀងនឹងដែលត្រូវបានសម្គាល់ថាបញ្ចប់នៅក្នុងលូកា ជំពូក ២១ ខទី ២៤
នៅពេលដែល «ពេលវេលាសាសន៍ដទៃ» បានពេញលេញ។

នៅក្នុងសចក្តីរៀបរាប់បុរាណសាស្ត្រដែលព្រះយេស៊ូវកំពុងបញ្ជាក់ដល់សិស្សរបស់ទ្រង់
នោះខទី ២៤ នាំសក្តិភាពដែលបានប្រទានដល់សិស្សទាំងនោះទៅដល់
«ពលរដ្ឋចុងបញ្ចប់» នៅឆ្នាំ ១៧៩៨។ ចាប់ពីទីនោះ ព្រះយេស៊ូវចាប់ផ្តើមបញ្ជាក់អំពី
«ទីសំគាល់» ដល់ពាក់ព័ន្ធនឹងចលនាមីឡាយ។

ហើយនឹងមានទីសម្គាល់នៅក្នុងព្រះអាទិត្យ និងក្នុងព្រះចន្ទ
ហើយក្នុងផ្កាយទាំងឡាយ; ហើយនៅលើផែនដី
នឹងមានសចក្តីរំលោភបំពានរបស់បណ្តាជាតិសាសន៍ ទាំងមានសចក្តីច្បាប់ច្បាប់ផង;
សមុទ្រ និងរលកនឹងគ្រហឹមឡើង; ចិត្តមនុស្សនឹងរលាយដោយសារសចក្តីភ័យខ្លាច
និងដោយសារការរង់ចាំមើលអ្វីៗដែលកំពុងមកលើផែនដីនេះ
ដូចអំណាចទាំងឡាយនៅស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវរលាយ។ ហើយនៅពេលនោះ
គេនឹងឃើញព្រះរាជបុត្រនៃស្តេចយ៉ាងមកក្នុងពពកមួយ ដោយព្រះចេស្តា
និងសិរីល្អអង្គមហិមា។ ហើយកាលណាអ្វីៗទាំងនេះចាប់ផ្តើមកើតមានឡើង
នោះចូររំលឹកមុខឡើង ហើយលើកក្បាលអូសក្បាលឡើងចុះ
ដូចសចក្តីបុរាណសាស្ត្ររបស់អ្នកជិតមកដល់ហើយ។ លូកា 21:25-28។

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា «នឹងមានទីសំគាល់»
ហើយទ្រង់កំណត់ថាជាទីសំគាល់នៅក្នុងព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទ
ហើយនៅក្នុងផ្កាយៗ ទាំងសចក្តីរំលោភបំពានរបស់បណ្តាជាតិសាសនា
អំណាចនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានរំលោភ ហើយបន្ទាប់មក
ព្រះរាជបុត្រនៃស្តេចយ៉ាងមកក្នុងពពកមួយ។ «ទីសំគាល់» ទាំងអស់នេះ
បានសម្រេចឡើងនៅក្នុងបុរាណសាស្ត្ររបស់ពួកមីលូណីយ។

«សចក្តីទំនាយ មិនគួររឹតតែទោយទុកជាមុនអំពីរបៀប
និងគោលបំណងនៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទបុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងបង្ហាញទីសំគាល់ទាំងឡាយ ដល់មនុស្សស្មោះត្រង់ថា
ពេលនោះជិតមកដល់ហើយ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖
“នឹងមានទីសំគាល់នៅក្នុងព្រះអាទិត្យ ក្នុងព្រះចន្ទ និងក្នុងផ្កាយទាំងឡាយ”។
លូកា 21:25។ “ព្រះអាទិត្យនឹងងងឹតទៅ ព្រះចន្ទនឹងមិនបញ្ចេញពន្លឺរបស់វាទៀតទេ
ហើយផ្កាយនៃស្ថានសួគ៌នឹងធ្លាក់ចុះ
ព្រមទាំងអំណាចទាំងឡាយដែលនៅលើមេឃនឹងរលាយ។ រួចមក
គេនឹងឃើញព្រះរាជបុត្រនៃស្តេចយ៉ាងមកក្នុងពពក ដោយអំណាចយ៉ាងធំ
និងសិរីល្អ”។ ម៉ាកុស 13:24-26។ អ្នកបើកសម្តែងដែលបានពិពណ៌នាដូចនេះ
អំពីទីសំគាល់ទីមួយដែលត្រូវកើតមានមុនការយាងមកជាលើកទីពីរថា៖
“មានការរលាយដ៏យ៉ាងខ្លាំងមួយ
ហើយព្រះអាទិត្យបានក្លាយទៅជាខ្ទមនៅដូចសំពត់ផ្ទុះផ្ទៃដីពីរោម
ហើយព្រះចន្ទទាំងមូលបានក្លាយទៅជាដូចឈាម”។ វិវរណៈ 6:12។»

«ទីសម្គាល់ទាំងនេះត្រូវបានយោងមុនការបើកចូលសក្តិសិទ្ធិដប់ប្រាំបួន។
ក្នុងការបំពេញតាមពាក្យទំនាយនេះ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៧៥៥
មានការរលាយដ៏គួរឱ្យសង្ស័យបំផុតដែលផ្តល់ឱកាសកាត់ត្រា...»

«មុនប្រាំឆ្នាំបន្ទាប់មក
បានលេចឡើងនូវទីសម្គាល់បន្ទាប់ដែលបានរំលឹកក្នុងទំនាយ
គឺការងងឹតនៃព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទ។

អ្វីដែលផ្ទុកនូវការសង្ខេបនេះកាន់កាប់ក្នុងក្របខណ្ឌនោះ គឺការពិតដែលថា ពលរដ្ឋលោកសម្រេចបានសម្រាប់ គួរឲ្យមានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់រួចហើយ។ ក្នុងការសន្ទនារបស់ព្រះអង្គគង្វាល់គ្នាជាមួយសិស្សរបស់ទ្រង់លើកនេះ បន្ទាប់ពីបានពិពណ៌នាអំពីរយៈពេលដ៏យូរនៃការសាកល្បងសម្រាប់ព្រះវិហារ—គឺ 1260 ឆ្នាំនៃការបៀតបៀនដោយសម្មតិចប្រាប ដល់អំពីការនោះ ទ្រង់បានសន្យាថា រទេនា លំហកន្លោះនឹងគួរឲ្យមានបន្តបន្ទាប់—ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលអំពីព្រឹត្តិការណ៍ខុសៗៗ ដែលគួរកត់ត្រាឡើងមុនការយាងមករបស់ទ្រង់ ហើយបានកំណត់ពេលវេលាដែលទីសម្គាល់ទីមួយក្នុងចំណោមព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះ នឹងគួរឲ្យមានយឺតយ៉ាវ៖ «ក្នុងថ្ងៃទាំងនោះ បន្ទាប់ពីរទេនាលំហកន្លោះ ព្រះអាទិត្យនឹងដើរ ហើយព្រះចន្ទនឹងមិនឲ្យពន្លឺរបស់វាឡើយ»។ ម៉ាកុស 13:24។ 1260 ថ្ងៃ ឬឆ្នាំ បានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ មួយភាគបួននៃតម្រូវការមុននោះ ការបៀតបៀនបានសុទ្ធតែបញ្ចប់ទាំងស្រុង។ បន្ទាប់ពីការបៀតបៀននេះ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអាទិត្យគួរតែដើរ។ នៅថ្ងៃទី 19 ខែសីហា ឆ្នាំ 1780 ទំនាយនេះបានសម្រេចឡើង....»

«ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញបុរាណសូត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យយោមមើលទីសម្គាល់នៃការយាងមក របស់ទ្រង់ ហើយឲ្យអរសប្បាយនូវពេលវេលាពួកគេឃើញសញ្ញានៃព្រះមហាក្សត្ររបស់ពួកគេកំពុងយាងមក។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ “កាលណាការទាំងនេះចាប់ផ្តើមកកើតឡើង នោះចូរមើលឡើង ហើយដើរក្រហលរបស់អូស្ត្រាលី។” ទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញអូស្ត្រាលី តាមទ្រង់ទៅកាន់ដើមឈើទាំងឡាយដែលដុះពន្លឺក្នុងរដូវស្រូវ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ “កាលណាវាចេញស្លឹក នោះអូស្ត្រាលីគួរតែដើរ ហើយដើរដោយខ្លួនឯងថា រដូវក្តៅដើរមកដល់ហើយ។ ដូចនេះដល់ កាលណាអូស្ត្រាលីគួរតែដើរការទាំងនេះកកើតឡើង ចូរដើរថា នគរព្រះដឹកមកដល់ហើយ។” លូកា 21:28, 30, 31។ The Great Controversy, 304, 306–308.»

ការអនុវត្តបីជាន់នៃប្លង់ទាំងបី បញ្ចប់ដាក់ថា ក្នុងការជាន់ឈ្នួលក្នុងយូស្តាឡីមដោយរួមពហុវេនីយម ហើយបន្ទាប់មកដោយរួមសម្មតិចប្រាប ការជាន់ឈ្នួលទីបីសុទ្ធជា នឹងពួកពលបរិវារដោយរួមសម័យទំនើប គួរឲ្យមានកំណងដោយរយៈពេលមួយ គឺទាំង១,២០០ថ្ងៃ (រួមពហុវេនីយម) ឬ១,២០០ឆ្នាំទំនាយ (រួមសម្មតិចប្រាប)។ ១,២០០ថ្ងៃនៃមិត្តភាព (ស្រីបីពីរខែ) ដល់កំណត់សម្គាល់រយៈពេលនៃការបៀតបៀនរបស់រួម សម័យទំនើបលើបុរាណសម្ភាសន៍នោះគួរឲ្យមានព្រះ និងមាននៅគ្រប់រយៈពេលនីមួយៗ ជាមួយនឹង «ទីសម្គាល់» តម្លៃ ដល់កំណត់ពេលវេលានៃការកកើតឡើងនៃសម្រាប់ពួកសម្ភាសន៍គួរឲ្យមានរយៈពេលនោះ។ រយៈពេលទាំងបីនីមួយៗបញ្ចប់ដោយការលេចមកនៃ «ទីសម្គាល់» ជាច្រើន មិនមែនជា «ទីសម្គាល់» តម្លៃ ដូចនៅដើមរយៈពេលនោះឡើយ។

«នៅពាក់កណ្តាលអធិប្បវត្តន៍នោះហើយ ដល់ព្រះទ្រង់សម្តែងនូវព្រះចេតនារបស់ទ្រង់សម្រាប់ការដោះស្រាយបុរាណសូត្ររបស់ទ្រង់។ ព្រះអាទិត្យលេចឡើង ដោយបញ្ចេញពន្លឺក្នុងកម្រាលដ៏ពេញបរិបូណ៌របស់វា។ ទីសម្គាល់ និងការអនុវត្តទាំងឡាយកកើតតាមមកជាបន្ទាប់យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ មនុស្សអាក្រក់មើលឃើញនិមិត្តរូបនោះដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច និងការភ្ញាក់ផ្អើល ខណៈដែលមនុស្សសុចរិតមើលឃើញទីសម្គាល់នៃការដោះស្រាយ ខ្លួនដោយអំណរដ៏គួរឲ្យគោរពក្រៃលែង។»

អ្វីៗទាំងអស់នៃកូនៗធម្មជាតិហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបង្កើត។
ខុសទៅក្នុងឡាយឈប់ហូរ។ ពាក្យខុសទៅក្នុងផ្ទះនៃផ្ទះឡើង
ហើយប៉ះទង្គិចគ្នាទៅវិញទៅមក។ នៅកណ្តាលផ្ទះមួយកញ្ចប់នោះ
មានលំហមួយដ៏តូចបាត់ ពេញដោយសិរីល្អអស់មិនអាចពិពណ៌នាបាន
ពីទីនោះមានព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះ ដូចជាសំឡេងទឹកជាច្រើន កំពុងមានបន្ទូលថា៖
"សម្បទេហើយ"។ វិវរណៈ 16:17»។ មហាវិវាទ, 636។

សម័យនៃការវិនិច្ឆ័យបន្តផ្ទាល់លើសុភវិស័យនៃយូម
ចាប់ផ្តើមដោយការលើកកម្ពស់សញ្ញាដែលបញ្ជាក់ថា ហ្វូងចៀមមួយទៀតរបស់ព្រះ
ដែលនៅតែស្ថិតក្នុងហឫទ័យ គួរតែតែចេញ។ សម័យនោះបញ្ចប់ដោយ
«ទិសមុតាល់ និងការអស្ចារ្យ»។ សម័យនោះចាប់ផ្តើមដោយ «សំឡេងទីពីរ» នៃវិវរណៈ
ជំពូកដប់បួនបី ហើយបញ្ចប់ដោយសំឡេងរបស់ព្រះ។ ជាក់ជាមិនខាន សំឡេងទីមួយ
និងសំឡេងទីពីរ នៃវិវរណៈ ជំពូកដប់បួនបី គឺជាសំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សំឡេងទីមួយបញ្ជាក់
ការចាប់ផ្តើមនៃការវិនិច្ឆ័យលើអង្គភាពនៃក្រុមជំនុំអាដរនៃទីសុទ្ធារឌីសេសនៃ
ហើយសំឡេងទីពីរបញ្ជាក់ការបញ្ចប់នៃសម័យនោះ ប៉ុន្តែជាមួយគ្នានោះផងដែរ
វាក៏សម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃការវិនិច្ឆ័យបន្តផ្ទាល់លើសុភវិស័យនៃយូម។

បុរេគុតិសាស្ត្រទាំងមូលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសប្បុរសភាពនៃព្រះគ្រីស្ទមានបញ្ជាក់សច្ចក
ដ៏សញ្ញា ហើយច្បាប់ចុងអែទិកុយដដែលនឹងមកដល់កូនៗពេលឆាប់ៗនេះ
ត្រូវបានបង្ហាញជានិមិត្តរូបថាជាសញ្ញាសំគាល់កណ្តាល
ដូចដែលយើងក្លាយជាសញ្ញាជានិមិត្តរូប។
បុរេគុតិសាស្ត្រទាំងពីរនេះសុទ្ធតែមានហេតុផលខោរបស់អាណាហ្វ និងអូមហេតា
ដុបិតការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់កូនៗបុរេគុតិសាស្ត្រនីមួយៗ
ត្រូវបានគំរោងដោយព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះ។ ពួកវាក៏គំរោងឲ្យសច្ចកដ៏ពិតផងដែរ
ពីព្រោះសញ្ញាសំគាល់កណ្តាលគឺជាការបោះបង្គោលច្បាប់ចុងអែទិកុយ ហើយពាក្យហាប៊ើ
"សច្ចកដ៏ពិត" ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអកុសរទីមួយ ទីដប់បី
និងអកុសរចុងក្រោយនៃអែកុខរកុមហាប៊ើ។ ព្រះសូរសៀងទីមួយនៃកូនៗវិវរណៈ ជំពូក ១៨
គឺជាព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះសូរសៀងចុងក្រោយគឺជាព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះ
ហើយព្រះសូរសៀងនៃកណ្តាល ដដែលគឺជាព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះដដែល
នោះក៏ជាទឹកដល់ដៃនៃការបោះបង្គោលនៃអែកុសរទីដប់បី
ត្រូវបានគំរោងដោយសត្វពិជនៃដីនៃ "និយាយ" ដូចជានាគ
ដូចដែលមានបង្ហាញនៅកូនៗវិវរណៈ ជំពូក ទីដប់បី។

ទង់សញ្ញានៅពេលច្បាប់ចុងអែទិកុយដដែលនឹងមកដល់កូនៗពេលឆាប់ៗនេះ គំរោងឲ្យ
«សញ្ញា» សម្រាប់ការតែចេញខ្លួនរបស់អ្នកស្រុកម្នាក់ៗរបស់ព្រះ
ប៉ុន្តែវាក៏បញ្ជាក់ផងដែរថា
ការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាដែលបញ្ចប់ដោយការលើកកម្ពស់សញ្ញាឡើង
នោះក៏ត្រូវមាន «សញ្ញា» មួយដែរ។ «សញ្ញា»
នោះគឺជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានគំរោងថាជាភស្តុតាងបង្ហាញថា
ជំនាន់ចុងក្រោយនៃភពនៃដីមានមកដល់ហើយ។ នៅកូនៗលូកា ជំពូក ២១
ពួកសិស្សស្រីបានសួរថា តើព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលមានន័យដូចម្តេច
នៃពេលដែលទ្រង់មានបញ្ជាក់ថា ព្រះវិហារនឹងត្រូវបំផុសឡើង។

ហើយពួកគេបានទទួលស្គាល់ពីអង្គការ «លោកគ្រូ
អ៊ីវ៉ាងនេនីកូឡូវីងនូវពលណា? ហើយនឹងមានទិសមុខគាត់អ៊ីវ៉ា
នូវពលណា? អ៊ីវ៉ាងនេនីកូឡូវីង?» លូកា 21:7។

ហើយព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញដល់បញ្ហាជាក់លាក់អំពីបុរេសតវត្សក្នុងរយៈពេលនាំទៅដល់ឆ្នាំ 70
នូវពលណា? អ៊ីវ៉ាងនេនីកូឡូវីងនូវពលណា? ហើយបន្តទៅដល់ខ្លឹមសារប្លែក
ដែលបានបញ្ជាក់ថា នូវពលណា «គុណ» របស់សាសន៍ដទៃនឹងមានសម្រេចពេញលេញ។

ហើយពួកគេនឹងដួលដោយមុខដាច់
ហើយនឹងត្រូវនាំទៅជាឈ្មួញដោយស៊ីកក្នុងគ្រប់ជំនាន់អស់;
ហើយក្នុងយូសាឡឹមនឹងត្រូវសាសន៍ដទៃជាន់ឈ្មួញ
រហូតដល់គ្រប់គ្រាន់របស់សាសន៍ដទៃនឹងបំពេញគ្រប់លក្ខខណ្ឌ។ លូកា 21:24។

គំនិតដែលថា ខនៈកំពុងសំដៅទៅលើក្រុងយូសាឡឹមតាមន័យពិត
គឺជាការកែលម្អភាពល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃយុគសម័យក្នុងរយៈពេលនាំទៅដល់ អនាគតនិយម (futurism)
ដែលយកនិមិត្តរូបនៃអនាគតតាមន័យពិត ហើយដាក់ការសម្រេចនៃទំនាយទាំងឡាយទាំង
ស្រុងឲ្យកើតឡើងតែនៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយបុណ្យណាោះ។
ការវាយបុរាណលើការអនុវត្តគ្រឹះស្ថានខនៈ
បានក្លាយជាការវាយបុរាណដ៏ធំមួយរបស់សាសនា តាមរយៈការអានគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងមូល។
ក្នុងយូសាឡឹមតាមន័យពិត បានឈប់ផ្ទេរជំនាញនិមិត្តរូបនៃយូសាឡឹមខាងទំនាយ
តាំងពីសម័យព្រះគ្រីស្ទមក
នូវពលណាដែលទំនាយតាមន័យពិតបានបម្រើការអនុវត្តខាងវិញ្ញាណ។
ការបើកសម្បទាននេះ គឺជាសេចក្តីបង្កើនដ៏សំខាន់មួយ
ដែលសាក្សីបុរាណបានបង្កើតឡើង។ ការជាន់ឈ្មួញក្នុងយូសាឡឹម
សម្រាប់អំឡុងពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំនៃភាពងងឹតក្រោមអំណាចហាប ចាប់ពីឆ្នាំ
538 ដល់ 1798។

ប៉ុន្តែទីលានដែលនៅខាងក្រៅព្រះវិហារ ចូរទុកវាចេញទៅ កុំវាស់វែងទៅឡើយ
ដូចជាក្រុងបានបុគ្គលឲ្យសាសន៍ដទៃហើយ;
ហើយពួកគេនឹងជាន់ឈ្មួញនឹងក្រុងបរិសុទ្ធអស់រយៈពេលស្របតាមព្រះវិញ្ញាណ 11:2

ក្នុងយូសាឡឹមក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយបានឈប់ជានិមិត្តរូបសញ្ញានៃក្រុងដែលបានផ្ទេរ
តាំងនូវពលណាឆ្នាំ 538។

«មានមនុស្សជាច្រើនណាស់ដែលមានអារម្មណ៍ថា
ការដើរលើដីនៃក្រុងយូសាឡឹមបុរាណ គឺជាការល្អអមួយ ហើយជំនឿរបស់ពួកគេនឹងត្រូវ
បានពង្រឹងយ៉ាងខ្លាំងដោយការទៅទស្សនាទីកន្លែងទាំងឡាយនៃជីវិត
និងមរណភាពរបស់ព្រះអង្គសង្ឃត្រូវបានគេដឹង។ ប៉ុន្តែក្នុងយូសាឡឹមបុរាណ
នឹងមិនក្លាយជាទីកន្លែងបរិសុទ្ធឡើយ
ដរាបណាវាមិនទាន់ត្រូវបានសម្អាតដោយក្នុងរយៈពេលចម្បងពីស៊ីស្តេរី»។ Review and
Herald, June 9, 1896.

បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានដឹកនាំពួកសិស្សទៅដល់សម័យចុងបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1798
ក្នុងខ្លឹមសារប្លែកចម្លង ទ្រង់ក៏បានណែនាំសម័យមីលូលីវាយ
ដែលការបុរាណរបស់ទេវតាទីមួយបានចូលមកក្នុងបុរេសតវត្សក្នុងរយៈពេលនាំទៅដល់ឆ្នាំ 1798

ហើយនឹងមានទិសមុគ្គាល់នៃក្នុងព្រះអាទិត្យ និងនៃក្នុងព្រះចន្ទ
និងនៃក្នុងផ្កាយទាំងឡាយ; ហើយនៃលើផែនដី
នឹងមានសេចក្តីរំលោភបំពានបំផ្លាញនូវស្ថានភាពទាំងឡាយ ព្រមទាំងសេចក្តីច្របូកច្របល់;
សមុទ្រ និងរលកនឹងគ្រហឹមឡើង;
ចិត្តមនុស្សនឹងសន្ទុះបំផ្លាញដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច
និងដោយការទន្ទឹងមើលអ្វីៗទាំងនោះ ដល់កំពុងមកលើផែនដី
ដុបិតអំណាចទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវរលាយ។ រួចមក
គេនឹងឃើញព្រះរាជបុត្រនៃស្ថានសួគ៌មកក្នុងពពកមួយ ដោយព្រះចេតនា
និងសិរីល្អអង្គៗ កាលណាការទាំងនេះចាប់ផ្តើមកើតមានឡើង
នោះចូររំលឹកមុខឡើង ហើយលើកក្បាលរបស់អ្នកឡើងចុះ
ព្រោះសេចក្តីប្រោសលោះរបស់អ្នកកាលគ្មានជិតមកដល់ហើយ។ លូកា 21:25-28។

សញ្ញាទាំងឡាយដែលបាននាំមុខបុរសគតិសាសត្ររបស់ពួកមីឡិវាយ
ត្រូវបានសម្រេចឡើងស្របតាមព្រះចេតនានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដែលមិនដែលបរាជ័យឡើយ។

«ទិសមុគ្គាល់ទាំងឡាយនៃក្នុងព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងផ្កាយ
ត្រូវបានសម្រេចហើយ»។ Review and Herald, November 22, 1906.

យើងនឹងបន្តត្រួតពិនិត្យកម្រិតនៃក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«នៅថ្ងៃទី 16 ខែធ្នូ ឆ្នាំ 1848 ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យខ្ញុំឃើញទិសបរិភោគមួយអំពីការញ័រញ័យនៃអំណាចទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌។ ខ្ញុំបានឃើញថាកាលណាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា “ស្ថានសួគ៌” ក្នុងការប្រទានទិសមុគ្គាល់ដែលបានកត់ត្រាទុកដោយ ម៉ាថាយ, ម៉ាកុស, និង លូកា នោះព្រះអង្គមានន័យថាស្ថានសួគ៌ពិតប្រាកដ ហើយកាលណាព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា “ផែនដី” នោះព្រះអង្គមានន័យថាផែនដីពិតប្រាកដ។ អំណាចទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌គឺ ព្រះអាទិត្យ, ព្រះចន្ទ, និងផ្កាយទាំងឡាយ។ វាគ្រប់គ្រងនៃក្នុងស្ថានសួគ៌។ អំណាចទាំងឡាយនៃផែនដី គឺអ្នកទាំងឡាយដែលគ្រប់គ្រងលើផែនដី។ អំណាចទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវបានញ័រញ័យដោយព្រះសូរនៃព្រះ។ បន្ទាប់មក ព្រះអាទិត្យ, ព្រះចន្ទ, និងផ្កាយទាំងឡាយ នឹងត្រូវបានផ្លាស់ទីចេញពីទីកន្លែងរបស់វា។ វានឹងមិនហត់បង់ទៅឡើយ ប៉ុន្តែនឹងត្រូវបានញ័រញ័យដោយព្រះសូរនៃព្រះ។»

«ពពកដ៏ធំមួយនឹងមានកើតឡើង ហើយប៉ះទង្គិចគ្នានៅក្នុងព្រះអាគាសជាតុបត្របក្រៃចេញ ហើយរមៀលថយក្រហាយ; បន្ទាប់មក យើងអាចមើលឡើងទៅតាមចន្ទលោះបើកចំហនៃក្នុង Orion ដល់សំឡេងរបស់ព្រះបានចេញមកពីទីនោះ។ ទីក្រុងប៊ែរលីននឹងចុះមកតាមចន្ទលោះបើកចំហនោះ។ ខ្ញុំបានឃើញថា ឥឡូវនេះ អំណាចនានានៃលើផែនដីកំពុងត្រូវបានរលាយ ហើយពុំគិតការណ៍ទាំងឡាយកើតមកតាមលំដាប់។ សង្គ្រាម និងដំណឹងអំពីសង្គ្រាម ដាវ ទ្រុកិកុស និងដំណាចក្របាត ជាដំបូងនឹងរលាយអំណាចនានានៃលើផែនដី បន្ទាប់មក សំឡេងរបស់ព្រះនឹងរលាយព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងផ្កាយទាំងឡាយ ហើយផែនដីនឹងផុតផែនដី។ ខ្ញុំបានឃើញថា ការញ័រញ័យនៃអំណាចទាំងឡាយនៃអឺរ៉ុប មិនមែនដូចដែលអ្នកខ្លះបង្កើនថា

ជាការញ្ជួយនៃអំណាចទាំងឡាយនៃសុចរិតភាព
ប៉ុន្តែវាជាការញ្ជួយនៃបុរាណវិទ្យានានាដែលកំពុងកំបាំង។» Early Writings, 41.